

Otročje igre.

Ali ga vidite Peharnikovega Gregorčka, kaj počenja ondu na dvorišči? Kake neumnosti so mu prišle na um! Nu bodi si, da se le drugače pridno uči in sluša svoje stariše. Nedorodne igre in šale so vam dopuščene, samó paziti je treba, da ne poškodujete česa. Da-si Gregorček take neumne šale uganja, kakor to vidite tukaj na podobi, vendar se skrbno varuje, da nikomur z barvo ne onečedi obleke.

— Otroci le igrajte in šalite se, dokler ste še mladi in veseli, tega vam nihče ne brani, ako so le vaše igre in zabave lepe in poštene. A vendar dobro storite, ako vselej poprej prosite stariše za dovoljenje, ker oni najbolj vedó, kaj je za vas lepo in pošteno. Nikoli se ne smete igrati in šaliti takó, da bi vas bilo sram pred Bogom in ljudmi. Pozabiti ne smete nikoli, da vas vidi vaš angel varuh, kateri vse pové dobremu Bogu v nebesih, kako se vedete pri igrah in zabavah, kadar ste sami. — é.

Gašparjeve zabave.

Gašpar Kreša je bil ptiček, da mu ga ni bilo najti enacega. K županovim je najrajše zahajal, ker mu je mati županja vsak večer dala po velik kos kruha, da je potem otroke in družino zabaval s svojimi burkami, ki so naredile dosti smeha in veselja v županovej hiši. Kadar koli je prišel Gašpar Kreša v hišo, vse se ga je razveselilo, posebno otroci, ker so znali, da zna preganjati „dolgi čas“ o dolgih zimskih večerih. In kaj pravite, kako je Gašpar pri županovih „dolgi čas“ preganjal o dolgih zimskih večerih? Poslušajte:

1. Izmed 10 različnih imen je sinoči takój pogódil pravo imé. Okolo mize zbrana družba je napisala na 10 listkov papirja deset različnih imen, to je: na vsak listek drugačno imé. Listki so se potem v jedno vrsto narobe položili na mizo. Gašpar je moral iti vèn pred vrata. V tem si je jeden izmed družbe izbral listek v vrsti in ga pokazal vsem, ki so sedeli okolo mize ter ga potem zopet položil nazaj v vrsto. Gašpar stopi v hišo, ter pri tej priči pokaže óni listek, katerega si je kdo izbral. Ali ni to čudno? — A to je bilo tako: Gašpar je imel v družbi družega ptička, ki je bil ž njim porazumljen. Ta je držal obe roki na prsih, ter le malo privzdignil óni prst na roki, ki se je ujemal z dotičnim listkom (ali karto), ki so ležali na mizi. Listke od 1 do 5 je zaznamovala leva, listke od 6 do 10 desna roka.

2. Pod tremi klobuki je ležal prstan ali kaka druga stvar.

Gašpar je takój v hišo stopivši uganil pod katerim klobukom leži njemu skrita stvar. — To mu je pokazal ž njim porazumljeni tovariš, ki je držal svinčnik v ustih takó, da je kazal najbolj proti ónemu klobuku, pod katerim je ležala dotična stvar. Svinčnik je bil namérjen na levo, desno ali pa proti sredi, rekši proti ónemu klobuku, katerega je Gašpar pokazal.

3. Stvar, ki je izginila, pové Gašper. V to igro se vzemó tri stvari: Prstan, igla (medenka) in krajcar. Vse to se dene na pladnik, ki se pokrije z ruto. Gašpar stopi v sobo ter pravi, da ima neko začarano steklo pri sebi, s katerim vidi vsako tudi najmanjšo stvar v hiši, naj bi bila tudi desetkrat skrita njegovim očem. In res, Gašpar takój ugane, katero stvar je družba vzela v tem času, ko je on stal zunaj pred vrati. A povedal je tudi po imenu óni dve ostali stvari, ki ležita še na pladniku pod ruto. Županov hlapec, ki se je zval na imé Štrama, ni si mogel družega misliti nego to, da je Gašpar čarovnik in v zvezi z ónimi duhovi, ki se bojé sv. križa. — Ali temu ni bilo takó. Skrivnost je Gašparju razodel njegov tajni tovariš, ki je sedel poleg štramastega hlapca, ter prst kazalec na roki nekoliko zvil, kar je značilo, da je izginil prstan. Ako je kazalec stegnil, značilo je, da ni igle na pladniku, in če je upognil kazalec k palcu, kakor da bi štel denarje, bilo je to Gašparju znamenje, da je vzet krajcar izpod rute.

4. Gašpar zna povedati, ali je še kaka stvar pod klobukom ali ne. — To je njemu lahko uganiti. Kadar stopi v sobo, gleda ž njim porazumljeni tovariš v stran, kar mu je znamenje, da je stvar vzeta izpod klobuka; ako mu pa gleda naravnost v oči, kadar stopi v sobo, znamenje je, da stvar leži še pod klobukom.

5. Gašpar se mora s hrbtom obrniti proti mizi in povedati ali leži dvajsetica s pismom ali podoba navzgor obrnena na mizi. Gašpar je navihana buča; zatorej najpred on sam vrže dvajsetico dva-trikrat na mizo ter pravi, da po samem ženka pozná, kako leži dvajsetica. Zdaj vrže kdo drug izmed družbe dvajsetico na mizo in Gašpar takój ugane, kako leži dvajsetica na mizi. — To mu izdá njegov tajni tovariš, ker malo zakašlja, ako je pismo, in je tiho, ako je podoba navzgor. (Dalje sledi.)

— x —

Lažnik.

Pavlek je bil čeden, dober in priden deček, a imel je grdo napako: povedati ni mogel treh besed, da bi se ne bil zlagal. Oče mu podaré za god lesenega konja. Pavlek je zatrjeval, da je bil njegov konj nekđaj Karola XII., na katerem je ubežal iz poltavskega bója. Pavlek je trdil, da je njihov kuhar — zvezdogled, jezdec — zgodovinar, in da ptičar Proška piše boljše stíhe, nego li Lomonosov. Začetkom so mu továriši vse verjeli, a kmalu so si zapómneli, da laže in nihče mu ni hotel več verjeti, tudi tedaj ne, kadar se mu je dogodilo, da je resnico povedal.

(Ruski spisal A. Puškin, prevél I. Z.)

— x —